

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 187.

Tolvte Session.

SIde Møde.

Fredagen den 1ste Februar Kl. 11½.

(Fortsat.)

Brasch (forts.): Men hvad enten den nu gaaer til det ene eller til det andet Sted, har Lovforslaget ikke været forgjæves, thi den høitærede Minister vil ikke kunne tvivle om, at den Majoritet, der har baaeren den saa langt frem, heller ikke vilde have svigtet den paa det sidste Stadium, naar ikke særlige Forhold havde flaaet Bom derfor, den høitagtede Minister vil ikke kunne nære den Frygt, som han udtalte forleden Dag, at han ved at gaae frem paa den Maade, som Administrationen hidtil har fulgt, vil staae i Strid med Rigsdagens Anskuelse, han vil i hvad der her er passeret, finde en Tilfjendegivelse af, at det er i god Samklang med Rigsdagens Anskuelse.

Bjerring: Den ærede Landstingsmand, der nu satte sig, httrede, at vi i disse Dage have anvendt extraordinair Behandling til flere meget vigtigere Love end denne. Sa naturligvis. Hvortil skulde Bestemmelsen i Forretningsordenen om Tilladelse til extraordinair Behandling være, undtagen netop for at man kunde faae Leilighed til at afgjøre Sager, som i Forveien vare underkastede en nysigtig og moden Underfølgelse? Men det er ikke Tilfældet her. Hvortil skulde Bestemmelsen om Retten til at nægte extraordinair Behandling være, naar der ikke skulde være en Tilladelse til at bruge den i saadanne Tilfælde, hvor Sagen ikke

var tilstrækkelig oplyst? Jeg skal holde mig blot til det formelle Spørgsmaal og ikke komme tilbage til Realiteten. Da Sagen var til Behandling her igaar, stemte jeg for Overgangen til 3die Behandling, og ligeledes stemte jeg for Overgangen til 2den Behandling; thi det er et Princip, jeg følger, at naar en Sag er gaaet igjennem i det andet Thing og ikke har fundet bestemt Modstand hos Ministeriet — og idag har dette Lovforslag jo endogaa faaet den høitærede Ministers bestemte Tilslutning — stemmer jeg ikke imod den, undtagen den ligger for ved sidste Afstemning. Det er et almindeligt parlamentarisk Høflighedshensyn. Da Sagen var til 1ste Behandling her i Mandags, tillod jeg mig at httre, at den idetmindste for mit Vedkommende ikke var tilstrækkelig oplyst. Jeg foreslog derfor, at der skulde nedsettes et Udvalg. Majoriteten her i Thinget, som bestod af 22 mod 18, ansaae sig for tilstrækkelig oplyst og stemte mod Nedsettelse af et Udvalg. Nu forekommer det mig, at Minoriteten, de 18 mod de 22, havde Krav paa, at Majoriteten ved den anden Behandling havde medbeelt os noget af det Lys, som den havde i denne Sag. Men det blev ikke Tilfældet; tværtimod stiller Sagen sig nu for mig ikke lidet dunklere end tidligere. At jeg ikke tog Ordet igaar ved 2den Behandling, var alene begrundet i, at jeg ikke var tilstrækkelig inde i Sagen til at deltage i en Forhandling om Realiteten. Jeg skal nærmere angive, hvorfor Sagen staaer dunklere nu end fra Begyndelsen af. Der er fremkommet saadanne Oplysninger, at det for mig stiller sig høist tvivlsomt, om denne Lov overhovedet behøves, om ikke den høitærede Minister i For-